

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶
KONCERTNA POSLOVALNICA

ORKESTRSKI CIKEL, 1. ABONMAJSKI KONCERT 2010/2011

Dvorana Union, Maribor, 4. november 2010, ob 19.30

Simfonični orkester Nove Zelandije

Dirigent: Pietari Inkinen
Solistka: Hilary Hahn, violina

Koncert sta podprla Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Maribor.

Spored

Douglas Lilburn (1915–2001)
Aotearoa

Jean Sibelius (1865–1957)
Koncert za violino in orkester v d-molu op. 47

- I. Allegro moderato
- II. Adagio di molto
- III. Allegro man on tanto

* * *

Ross Harris (*1945)
Lucerne (Wagner) iz Treh skladb za orkester

Hector Berlioz (1803–1869)
Fantastična simfonija op. 14

- I. Sanjarije – Strasti
- II. Ples
- III. Prizor na polju
- IV. Pohod na morišče
- V. Sanje o sabatu čarovnic

Skladatelja **Douglassa Lilburna** (1915–2001) je mogoče razumeti kot »očeta« novozelandske umetne glasbe – prav gotovo ni bil prvi novozelandski skladatelj, je pa s svojimi deli in tudi s svojo osebnostjo najbolj jasno postavil temelje novozelandske glasbene identitete. Po študiju na Kraljevem glasbenem kolegiju v Londonu, pri slavnem skladatelju Ralphu Vaughan Williamsu, je sprva iskal tipični novozelandski glasbeni idiom prek povezovanja slabo raziskanega novozelandskega ljudskega gradiva in ostankov angleške cerkvene glasbene tradicije s kompozicijskim stavkom svojega mentorja, priljubljenega Sibeliusa, posledica česar je bil rapsodični, toda v temeljnih pogledih značilni poznoromantični slog, ki se ni bistveno razlikoval od evropske glasbe z začetka 20. stoletja. Leta 1940 se je Lilburn vrnil v domovino in se kmalu zaposlil na Univerzi v Wellingtonu, kjer je vzgojil vrsto mladih skladateljev, hkrati pa je z znamenitim govorom z naslovom »Iskanje tradicije« mlade vzpodbudil k iskanju lastne glasbene identitete. Tudi zato je Lilburn v nadaljevanju glasbene kariere svoj glasbeni slog spreminjal – v petdesetih letih se je bolj odločno navezoval na izročilo Bartóka, Stravinskega in skladateljev druge dunajske šole, na začetku sedemdesetih let pa je ustanovil elektronski studio ter se popolnoma posvetil elektroakustični glasbi. Uverturo *Aotearoa* je napisal leta 1940 še kot študent v Londonu, zato je v delu mogoče iskati nostalgичne poteze domotožja. Ime skladbe je hkrati maorsko ime za Novo Zelandijo in pomeni »dežela dolgega belega oblaka«. Tipično poznoromantično delo je polno dramatičnih kontrastov in predstavlja bleščeč vtis zlivanja morske pene na obalo, obsijano s prosojno svetlobo.

Med Lilburnovimi učenci je bil tudi sodobni novozelandski skladatelj **Ross Harris**, ki je po nekaj letih

igranja roga v Novozelandskem simfoničnem orkestru prevzel mesto profesorja kompozicije na Univerzi v Wellingtonu. Harrisov kompozicijski slog je pogosto opisan kot eklektičen – skladatelj se namreč z enako ustvarjalno vnemo predaja pisanju tako komorne in orkestrske glasbe kot tudi mejnim zvrstem združevanja rockovskega in jazzovskega glasbenega idioma. Sam priznava, »da za to, kar hoče povedati, uporablja tisti glasbeni jezik, ki mu v danem trenutku najbolj ustreza«. V zadnjih letih se posveča predvsem instrumentalni glasbi, v kateri skuša pomiriti tradicionalno tonalnost s sodobnejšimi kompozicijskimi postopki. Takšno eklektično dvojnost razkrivajo tudi *Tri skladbe za orkester*, ki jih je Harris napisal prav po naročilu Novozelandskega simfoničnega orkestra za njegovo letošnjo evropsko turnejo. Vsaka izmed treh skladb je zamišljena kot poklon enemu izmed evropskih mest, v katerem so pomemben pečat pustili velikani glasbe 19. stoletja. Prvi stavek je tako poklon Dunaju, kjer je vrsto let deloval Gustav Mahler. Skladba se pričinja s fragmentom iz konca Scherza Mahlerjeve *Sedme simfonije*, drugi stavek je precej statičen, v njem pa lahko spoznamo vrsto kratkih citatov Wagnerjeve glasbe, medtem ko je zadnja skladba oblikovana kot dvojne variacije, v katere se prikrade vrsto citatov iz Schumannovega pesemskega ciklusa *Pesnikov ljubezen*.

Prav Mahler, Wagner in Schumann – torej skladatelji, ki se jim v svojem delu poklanja Harris – so v veliki meri zaznamovali tudi ustvarjalnost finskega skladatelja **Jeana Sibeliusa**, ki je v 19. stoletju, torej v dobi poudarjenega nacionalnega prebujanja, v veliki meri definiral finsko glasbeno identiteto. Predvsem s svojo *Prvo simfonijo* in simfonično pesnitvijo *Finska* je Sibelius v sonarodnjakih prebudil močna nacional-

no-identifikacijska občutja, ki pa bi jih vendarle težje iskali v skladateljevem leta 1903 nastalem *Violinskem koncertu*. Prva izvedba – tudi zaradi slabe pripravljenosti solista – ni preveč uspela, zato je skladatelj delo predelal in ob novi premieri leta 1905, ki jo je kot dirigent vodil sam Richard Strauss, je bilo vse drugače. Posebnost in odlika Sibeliusovega koncerta je v tem, da je v znani tristavčni formuli 'hitro-počasi-hitro' združil značilnosti tipičnega romantičnega virtuoznega koncerta s širše domišljenim simfoničnim konceptom. Sibelius sam je bil violinist in je v svojih zgodnjih dvajsetih letih celo nastopil kot solist v Mendelssohnovem, Vieuxtempsovem in Davidovem koncertu, nato pa je v prid kompozicije kariere violinista opustil. Kot violinist je Sibelius poznal mnoge skrivnosti violinske igre in solistični part koncerta je zato posejan s številnimi tehničnimi akrobacijami, ki segajo od velikih intervalnih skokov in dvojemk do lestvic v tercah, ostinatnih ritmov in poudarjenih rubatov. Trije stavki sledijo podedovanim oblikam – prvi stavek sonatni formi, drugi tridelni pesemski obliki in tretji sonatnemu rondoju – toda Sibelius jih je zapolnil z virtuosno in dramatično vsebino do te mere, da imamo občutek, kot da se pred nami razgrinja široka dramatična forma. To še posebej velja za prvi stavek, ki se pričinja s tihimi tremoli godal, v katera odločno poseže šele solistična violina z značilnim motivom, ki pa se kmalu razgradi v energetično ornamentiko, ki vodi do obsežne violinske kadence in številnih orkestrskih izbruhov, le-ti pa zakrivajo enostavno delitev na ekspozicijo, izpeljavo in reprizo. Podobno je v drugem stavku, kjer široko razpeta lirična tema povsem zakrije oglate robove oblike, medtem ko finale utripa v nenavadnem ritmičnem ostinatu.

Če je bil Sibeliusov koncert ob prvi izvedbi še sprejet s skepso, pa je **Berliozova Fantastična simfonija** vse od krstne izvedbe leta 1830 veljala za nesporno mojstrovino. Pri tem je nenavadno, da je mladi skladatelj prvič prišel v Pariz šele osem let prej in sicer zato, da bi študiral medicino. Toda izkušnja Gluckovih oper, v katerih je prvič v življenju sploh slišal simfonični orkester, je Berlioz odvrnila od medicine in posvetil se je glasbi. Ker je bil Pariz predvsem operno središče, je skladatelja še posebej pritegnila dramatična muza, ki jo je le še okrepilo spoznavanje Shakespeareove dramatike. V tem pogledu je bila še posebej odločilna predstava *Hamleta*, ki si jo je Berlioz ogledal 11. septembra leta 1827 – v njej je namreč v vlogi Ofelije nastopila irska igralka Harriet Smithson, v katero se je mladi skladatelj nesmrtno zaljubil (takrat igralka o skladatelju še ni vedela ničesar, usoda pa je vendarle hotela, da sta se umetnika kasneje poročila). Prav istega leta pa je pričel dirigent F.-A. Habanek z orkestrom pariškega Konservatorija izvajati serijo Beethovnih simfonij in Berlioz je spoznal, da je mogoče dramatično muzo udejanjiti tudi v simfoničnem mediju.

Vsi ti vzori in pobude so odločilno vplivale na nastanek *Fantastične simfonije* oz. »Epizod iz umetnikovega življenja«, kakršen je podnaslov dela. Berlioz je simfonijo razumel kot vrsto drame, v katero je tokrat preli izrazito avtobiografska občutja. Želja po simfoničnem »pripovedovanju« je Berlioz vodila celo tako daleč, da je za svoje delo sestavil natančen program, ki naj bi ga poslušalci brali na podoben način kot operni libreto. Ta govori o mladem umetniku, ki se zaljubi v idealno žensko, ki pa mu ostaja nedosegljiva. Ta nedosegljiv ideal v glasbenem pogledu predstavlja značilna melodija, ki se pojavlja v vsakem izmed petih

stavkov in jo je sam skladatelj imenoval »idée fixe«. V prvem stavku (»Sanjarije – strasti«) nastopi po počasnem uvodu kot nosilna tema sonatne oblike, v drugem stavku (»Ples«) pa jo zaslišimo ob zvokih valčka – umetnik je torej svojo ljubljeno zagledal v plesnem vrvežu. Tretji stavek nas popelje na »Prizor na polju«, kjer poslušamo igro dveh pastirjev, glasbeno upodobljeno v temi angleškega roga, ki mu izza odra odgovarja oboa. Umetnik upa, da ne bo več sam, toda ob koncu se upi razblinijo. Pastirjeva pesem ostaja brez odgovora, v tišino pa udari nevihta – na štirih timpanih. Junak se v obupu zastrupi z opijem, vendar pa doza ni smrtna in umetnika težijo more. Predstavlja si, da je ubil ljubljeno in da ga vodijo na morišče, kjer je rezko prekinitev »idée fixe« mogoče razumeti kot obglavljanje junaka pod giljotino. Toda fantazijski svet se tu še ne konča. V zadnjem stavku se najdemo sredi orgije čarovnic – umetnik sanja svoj lastni pogreb. Še enkrat glasbeni diskurz vodi »idée fixe«, toda tokrat nastopa močno spremenjena,

ukrivljena v trivialno groteskni ples. Berlioz nas po teh fantazijskih poteh vodi s pomočjo do tistega trenutka neslutene občutka za orkestracijo, ki vključuje tudi številne nenavadne efekte: glavna tema tako v finalu nastopa v visokem es-klarinetu, godala igrajo z leseno stranjo loka (*col legno*), pogosti so agresivni tremoli in hitri predložki. Kmalu se »idée fixe« pridružijo še zvonovi, v katerih zazveni prastari motiv sekvence »Dies irae« in od tu naprej nas skladatelj zaplete v strahovito naraščanje, ki vodi preko fuge do končne kontrapunktične sopostavitve »idée fixe« s temo »Dies irae« ter s tem do orgiastičnega zaključka. Pariško občinstvo je bilo nad novimi, mestoma tudi precej divjimi zvoki šokirano, toda rodila se je forma simfonične pesnitve in povsem novo zvočno obravnavanje razširjenega simfoničnega orkestra, brez kakršnega si ni mogoče predstavljati razvoja glasbe v 20. stoletju.

Gregor Pompe

PROGRAM FANTASTIČNE SIMFONIJE

*Skladateljev namen je bil, da bi obravnaval različne epizode iz umetnikovega življenja, v kolikor jih je mogoče glasbeno opisati. Ker se delo ne more opirati na besede, je nujno predstaviti natančnejši načrt skladbe. Spodnji program je zato potrebno razumeti podobno kot libreto opere, saj služi kot uvod v posamezne stavke in pojasnjuje njihov karakter in izraz.**

Prvi stavek

SANJARJENJA – STRASTI

Skladatelj si predstavlja, kako mladi glasbenik, ki ga muči duševna bolezen (slavni pisatelj jo je imenoval meglenost strasti), prvič vidi žensko, v kateri so združeni vsi ideali popolnega bitja, o katerem je sanjaril in se vanjo nesmrtno zaljubi. Zaradi nenavadnega delovanja domišljije se ljubljena podoba v njegovem razumu nikoli ne pojavi drugače kot v povezavi z glasbeno idejo, v kateri prepozna določene lastnosti karakterja – strastnost, toda tudi uglajenost in plahost – ki ga pripisuje objektu svoje ljubezni.

Melodična podoba in njen model ga neprestano preganjata kot dvojna *idée fixe*. Zato se melodija z začetka prvega allegra ponavlja v vsakem stavku simfonije. Vsebina prvega stavka je prehod iz stanja sanjave melanholije, ki jo prekinjajo občasna kipenja slepe sreče, v delirično strast z izbruhi jeze in ljubosumja, s ponavljajočimi se trenutki nežnosti, s solzami in religioznimi utehami.

Drugi stavek

PLES

Umetnik se znajde v izredno raznolikem okolju: v trušču zabave in v kontemplativnem miru lepote narave. Toda povsod, v mestu in na travniku, ga preganja ljubljena podoba, ki muči njegovo dušo.

Tretji stavek

PRIZOR NA PODEŽELJU

Neke noči na podeželju umetnik v daljavi sliši dva pastirja, ki igrata svoji preprosti melodiji na piščalki. Ta pastoralni duet, pokrajina, slabotno šuštenje dreves, ki jih nežno dreza veter, določena znamenja upanja, ki jih je občutil v zadnjem času – vse to mu prinaša nenavadni mir v srce in misli bolj veselih barv. Razmišlja o svoji samoti in upa, da kmalu ne bo več sam ... Toda kaj, če ga prevara! ... Ta mešanica upanja in strahu, te predstave sreče, ki jih motijo temne slutnje, predstavljajo vsebino adagia. Na koncu eden izmed pastirjev zopet zaigra svojo vižo, toda drugi ne odgovori več ... Zvoki oddaljene nevihte ... samota ... tišina ...

* Skladatelj je program napisal ob prvi izvedbi, nato pa ga je do leta 1855 še večkrat popravil. Objavljamo program, ki ga je skladatelj priložil ob prvem natisu partiture leta 1845 (op. G. P.).

Četrty stavek

POHOD NA MORIŠČE

Prepričan, da je njegova ljubezen poteptana, se umetnik zastrupi z opijem. Doza mamila, ki je pre-majhna, da bi mu vzela življenje, ga pahne v spanec, ki ga spremljajo strašljive halucinacije. Sanja, da je ubil svojo ljubljeno, da je obsojen na smrt in da ga peljejo na morišče, kjer je priča *svoji lastni usmrtilvi*. Sprevod spremlja koračnica, ki je mestoma silovita in mračna, mestoma veličastna in briljantna: glasnim izbruhom brez prehoda sledijo mrki zvoki zamolklih korakov. Na koncu koračnice se ponovijo prvi štirje takti *idée fixe* kot zadnji spomin na ljubezen, ki ga prekine usodni udarec.

Peti stavek

SANJE O SABATU ČAROVNIC

Umetnik se vidi na sabatu čarovnic med pošastno množico duhov, čarovnic in vsakršnih pošasti, ki so se zbrale na njegovem pogrebu. Nenavadni zvoki, ječanje, izbruhi smeha, oddaljeni kriki, ki jim odgovarjajo drugi. Priljubljena melodija se ponovi še enkrat, toda izgubila je svoj plemenit in plah karakter; zdaj je postala nič drugega kot vulgarna, trivialna in groteskna plesna viža: tudi ona prihaja na sabat ... Sproži se plaz rjojenja ob njenem prihodu ... Pridruži se vražji orgiji ... Mrtvaški zvon – norčava parodija motiva *Dies irae* – pozvanja k plesu čarovnic. Ples čarovnic združen z motivom *Dies irae*.

Simfonični orkester Nove Zelandije

(<http://www.nzso.co.nz/home>)

Simfonični orkester Nove Zelandije, ustanovljen leta 1946, je vodilni orkester te države. Združuje 90 glasbenikov, ki letno odigrajo več kot 100 koncertov. Največ nastopajo doma, hkrati pa so tudi priljubljeni gosti koncertnih odrov drugih dežel. Novozelandski Simfoniki so tako že leta 2005 navdušili na velikem londonskem festivalu Proms, v amsterdamski dvorani Concertgebouw in na Svetovni razstavi v Aičiju na Japonskem. V olimpijskem letu 2008 so nastopili v sklopu Pekinškega olimpijskega kulturnega festivala v Prepovedanem mestu in Narodnem centru uprizoritvenih umetnosti.

Orkester od leta 2008 vodi Pietari Inkinen, pred njim pa je to funkcijo devet let opravljal James Judd, zdaj častni dirigent orkestra. Med dirigenti, ki redno gostujejo z novozelandskimi Simfoniki, naj omenimo še Xiana Zhanga, Aleksandera Lazareva, Dmitrija Sitkoveckega, Davida

Athertona, Yana Pascala Tortelierja in Eda de Waarta. Z novozelandskimi Simfoniki redno sodelujejo tudi izjemni solisti, med njimi Lang Lang, Pinchas Zukerman, Sa Chen, Lynn Harrell, Cho-Liang Lin, Hilary Hahn, Vadim Repin, Jefim Bronfman, Simon O'Neill, Steven Isserlis, Jonathan Lemalu in Kiri Te Kanawa.

Orkester ima izjemno bogato diskografijo in njegove plošče so samo v zadnjih desetih letih na mednarodnem trgu prodali v več milijon izvodih, ob številnih strokovnih priznanjih kritikov (revija Gramophone, 3. program radia BBC). Med posnetimi so dela Edwarda Elgarja, Ferdinanda Riesa, Ludwiga van Beethovna, Leonarda Bernsteina, Aarona Coplanda, Douglasa Lilburna, Petra Sculthorpeja, Franka Bridgeja, Felixa Mendelssohn-Bartholdyja, Arthurja Honeggerja, Franza Liszta in Ralpa Vaughana Williamsa.

Pietari Inkinen

Mladi dirigent finskega rodu že tretje leto vodi Simfonični orkester Nove Zelandije ter prejema priznanja za koncerte in posnetke z orkestrom tako s strani občinstva kot kritike. Novembra 2010 se je z orkestrom podal na veliko evropsko turnejo, kjer bodo glasbeniki poleg Maribora obiskali še Dunaj, Luzern, Ženevo, Frankfurt in Hamburg, spremljala pa jih bo violinistka Hilary Hahn. Inkinen je od septembra 2009 tudi glavni gostujoči dirigent Japonskega filharmoničnega orkestra.

Kot gostujoči dirigent je sodeloval z mnogimi orkestri, kot so na primer Dresdenska državna kapela, Nemški simfonični orkester iz Berlina, Orkester Gewandhaus iz Leipziga, Simfonični orkester Bavarskega radia in Zahodnonemškega radia iz Kölna, nadalje z orkestroma festivala Maggio Musicale in milanske Scale, Simfoničnim orkestrom Dunajskega radia, Filharmoniki iz Rotterdama, Simfoniki BBC-ja in Simfoničnim orkestrom iz Birminghama, v prihajajočih sezonah pa načrtuje debije ob dirigentskem pultu Izraelske filharmonije in Filharmoničnega orkestra Francoskega radia. Dirigiral je tudi pri treh produkcijah Finske narodne opere, v bruseljskem gledališču La Monnaie pa je debitiral s tolikšnim uspehom, da ga je vodstvo takoj povabilo k ponovnem sodelovanju.

Inkinenovi posnetki s Simfoničnim orkestrom Nove Zelandije in Simfoničnim orkestrom iz Bournemoutha za založbo Naxos so prejeli visoke kritiške ocene, še posebej pa so odmevni posnetki Rautavaarove *Trilogije Manhattan* in Brahmsovega *Violinskega koncerta*. Revija BBC Music je zgoščenko z Bavarsko komorno filharmonijo izbrala za posnetek meseca, pred kratkim pa so glasbeniki za založbo EMI posneli Wagnerjeve odlomke s slovitim novozelandskim tenorjem Simonom O'Neillom.

Pietari Inkinen je tudi priznan violinist, ki je študiral pri Zakharu Bronu na Glasbeni akademiji v Kölnu. Kot solist je nastopil z vodilnimi finskimi orkestri (Finski radijski simfonični orkester, Helsinški filharmoniki), kot solist in dirigent pa je nastopil med drugim še z orkestrom gledališča Carlo Felice iz Genove, orkestrom RAI iz Torina in Narodnim orkestrom iz Lyona. Dejaven je tudi kot komorni glasbenik. S svojim Triom Inkinen je med drugim nastopil tudi v londonski dvorani Wigmore.

Hilary Hahn

Violinistka Hilary Hahn je ena najbolj priljubljenih glasbenic mlajše generacije našega časa. Revija Gramophone jo je pred kratkim imenovala za umetnico leta, prav tako pa je Hahnova tudi dobitnica dveh nagrad Grammy. Priznanja žanje zaradi svojih poglobljenih interpretacij, tehnične popolnosti in prepričljivega nastopa. Že petnajst let izjemnih nastopov na številnih odrih sveta in dovršenega diskografskega opusa postavlja to mlado umetnico v ozek krog najbolj iskanih glasbenikov.

Redno nastopa z najuglednejšimi svetovnimi orkestri in na odmevnih recitalih po vsem svetu. Med njenimi najnovejšimi projekti naj posebej izpostavimo evropsko turnejo z baritonistom Matthiasom Goernejem, sopranistko Christine Schäfer in Münchenskim komornim orkestrom. Predstavili so arije z novega albuma Bachovih del za violino in glas (založba Deutsche Grammophon).

Hilary Hahn je v zadnjih desetih letih izdala enajst soloističnih plošč, tri DVD-je, sodelovala je pri glasbi, nominirani za Oskarja (film *Vas ob gozdu*) in gostovala pri nekaj kompilacijah. Vsi njeni posnetki so bili uvrščeni na Billboardovo lestvico desetih najboljših albumov klasične glasbe. Njena zadnja plošča s posnetki violinjskih koncertov A. Schönberga in J. Sibeliusa je na omenjeni lestvici dominirala kar 23 tednov.

Hilary Hahn občasno sodeluje tudi pri drugačnih projektih. V letih 2005 in 2006 je kot gostja nastopila na albumih art-rock skupine 'And You Will Know Us By The Trail of Dead'. Nedavno je napisala in izvedla violinjska dela za album Toma Brosseauja, pogosto pa sodeluje tudi z Johnom Ritterjem. Dejavnja je tudi kot izvajalka

sodobne klasične glasbe in prav zanjo sta nastali med drugim novi deli Edgarja Meyerja in Jennifer Higdon.

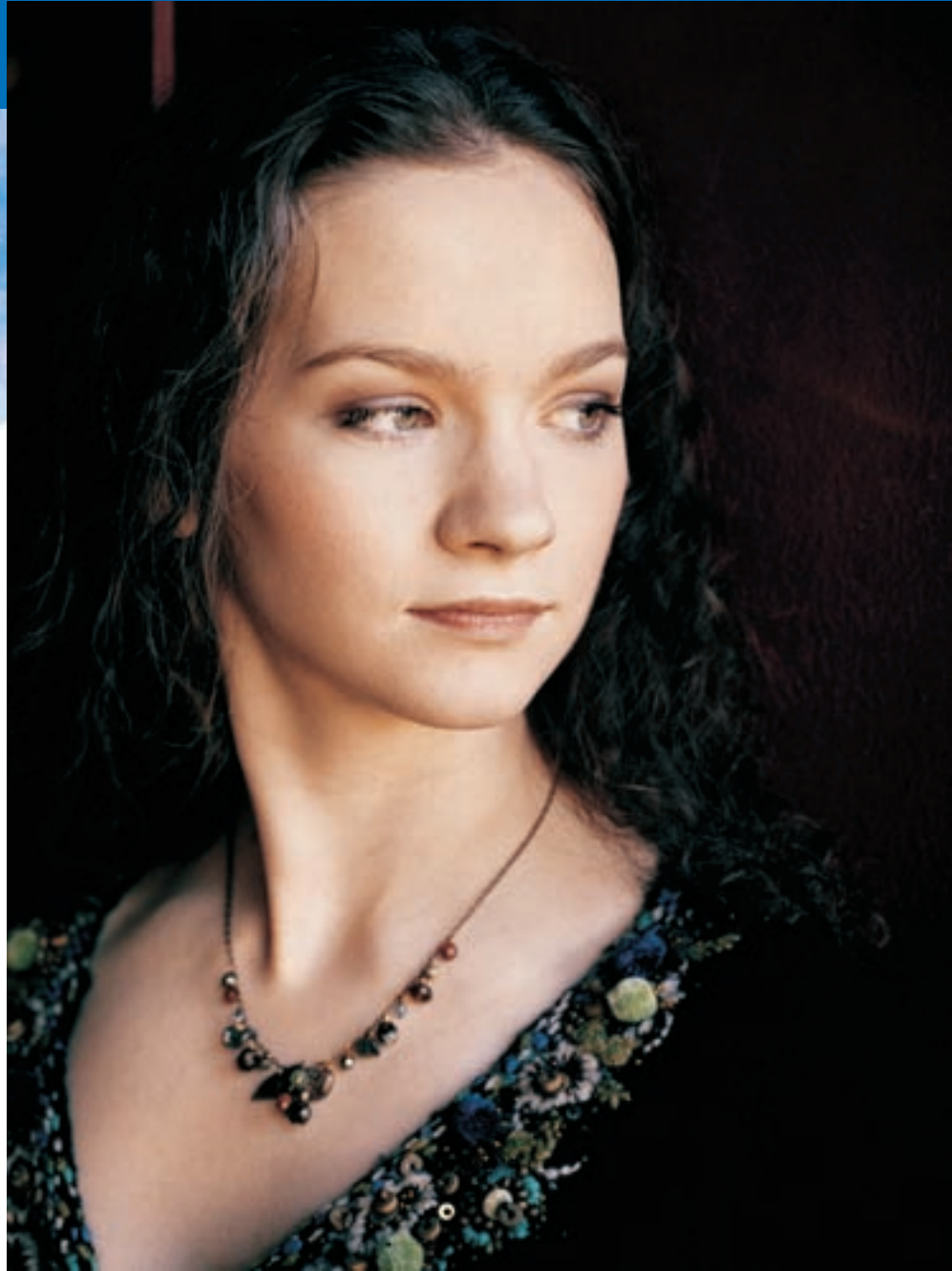
Med mnogimi visokimi mednarodnimi priznanji, ki jih je Hilary Hahn prejela, naj izpostavimo le nekatere: več nagrad diapason d'or, nagrade nemške diskografske kritike, naziv umetnice leta po izboru revije Gramophone, klasična nagrada Cannes in echo za umetnico leta, dva grammyja. Time magazine jo je leta 2001 imenoval za najboljšo mlado klasično glasbenico Amerike.

Hilary Hahn se je rodila v Lexingtonu v Virginiji, leta 1979. Pri treh letih se je preselila v Baltimor, kjer se je v programu Suzuki začela učiti igranja na violino. Od petega leta dalje se je učila pri Klari Berkovič, ki je poprej učila na Leningrajski šoli za glasbeno nadarjene. Od sedemnajstega leta je študirala pri legendarnem Jaši Brodskem, zadnjem živečem učencu velikega violinista Eugèna Ysaÿeja. Univerzitetno izobrazbo bi lahko zaključila pri šestnajstih, vendar je nadaljevala študij; poleg glasbe (komorno glasbo je študirala s Felixom Galimirjem in pianistom Jaimejem Laredom) se je lotila tudi študija jezikov, književnosti, pisanja in gledališča.

Z orkestrom je debitirala leta 1991 (Simfonični orkester iz Baltimora). V tujini je prvič nastopila pri štirinajstih letih, s Festivalskim orkestrom iz Budimpešte pod vodstvom Ivána Fischerja. Leta 1996 je debitirala v dvorani Carnegie Hall, z Orkestrom iz Filadelfije.

Hilary Hahn, katere druga strast je pisanje, med svojimi potovanji vodi spletni dnevnik, ki ga lahko spremljamo na glasbeničini spletni strani:

<http://www.hilaryhahn.com/journal.shtml>

Koncertna poslovalnica napoveduje

Informacije

V DVORANI UNION

IN PRODAJA VSTOPNIC

Četrtek, 18. novembra 2010, ob 19.30

1. abonmajski koncert Komornega cikla

KVARTET FAURÉ

Spored: L. van Beethoven,

F. Mendelssohn-Bartholdy, M. Reger

Sobota, 4. december 2010, ob 19.30

2. abonmajski koncert Orkestrskega cikla

REZIDENČNI ORKESTER IZ HAAGA

Dirigent: Neeme Järvi,

solistka: Dagmar Pecková, mezzosopran

Spored: C. M. von Weber, G. Mahler,

P. I. Čajkovski

Sreda, 8. december 2010, ob 19.30

2. abonmajski koncert Komornega cikla

KVARTET MINETTI

L. van Beethoven, G. Ligeti, W. A. Mozart

Narodni dom Maribor
Ulica kneza Koclja 9
2000 Maribor
vsak delavnik od 10.00 do 17.00,
v soboto od 9.00 do 12.00
ter uro pred koncertom
v Dvorani Union v Mariboru.

Tel.:

02 229 40 11

02 229 40 50

040 744 122

031 479 000

E-pošta:

info@nd-mb.si,

prodaja@nd-mb.si

<http://www.nd-mb.si/>

The New Zealand Symphony Orchestra tour is sponsored by official airline Pacific Blue with the support of the New Zealand Government through the Ministry for Culture and Heritage's Cultural Diplomacy International Programme, Ministry of Foreign Affairs and Trade, and NZ Trade and Enterprise

SPONSORED BY OFFICIAL AIRLINE

with the support of the New Zealand Government through the Ministry for Culture and Heritage's Cultural Diplomacy International Programme, Ministry of Foreign Affairs and Trade, and NZ Trade and Enterprise

VEČER

RTS

